

האיפוס של טייריאן

כי אינכם בחזית אחת עם האנגלים".
 "אנחנו", הוסיף הסגן, "יודעים בדיוק היכן אנו עומדים. אנו בצד אחד האנז'לים גלים מנגד, מול הכוזבות שלנו. לגביכם, כבר נסתיימה המערכה. בשבילנו היא רק מתחילה. כי אנו נילחם על גדות התעלה נגד כל צבא זר. ואני בטוח ששם לא יכניע אותנו איש. כי אז נילחם על אדמת הבית שלנו".

מאחר יותר, כאשר הודמן לי לשיחח עם חנא נגיב ביחידות. שאלתי אותו כיצד הוא מרגיש, בהיותו הקופטי היחידי בין מוסלמים. הוא חייך מעט: "זה באמת מע" מד מיוחד במינו. בימים האחרונים הרי גשתי במין שינאה כלפי, כמעט מכל צד. אבל יתכן שיאת רק שנאהו הטבעית של החייל אל מפקדו. הפוקד עליו ללחום גם בתנאים מיואשים".

שאלתי אותו מה היה רקע הסיכסוך שפרץ, לפני שנה. בין אמבא יוסוף, ראש הכנסייה הקופטית במצרים, לבין גמאל עבד אל-נאצר. "לאמבא יוסוף היה מוכיח, שכל אחד ידע כי איננו ישר וכי הוא מועל בכספי העדה והכנסייה. אבל הפט" ריארך רחש לי אמון מוחלט, ולא רצה לשמוע כל תלינה נגדו. לבסוף פנו כמה מעסקני העדה ישר לראש הממשלה והיא, כלוחם בשחיתות, סילק את המוכרי. הוא גם השליך אותו לכלא. עד לבירוי משפטו". ראש הכנסייה נפגע מהתערבות השלטון וזאת בענייניו החל מסית נגד משטר הרר דנות של גמאל עבד אל-נאצר. אפילו חנא נגיב, הנראה כתומך נאמן בגמאל עבד אל-נאצר, לא יכול היה להימנע מלהעיר: "זאת היתה התערבות לא מצדקת. מותר לגמאל לעשות הרבה דברים. אבל אסור לו להתפרק אל תוך תחומי הכנסייה". הוא גם גילה לי כי מפקד האזור, שנת" פס אף הוא בשארם אל-שייך, הוא קופטי,

שהאנגלים יטביעו את האניות כאש תות" חים ויתוך אחת מהן גם הטייל הישראלי. ברבע זה הופיעו תשעה מיגים מצריים, שתקפו את המשחתות הבריטיות. אחד ה" מיגים הצליח לטרפד משחתת אחת ולהט" ביעה. המשחתת השניה החלה לספל בסבך עי רעתה. הנזירה לשתי האניות המצריות לחמוק ולהגיע למצרים בשלום. הטייל נמצא עתה במצב בריאות טוב. בקאהיר, אגב, ההדעה על הטבעת משחתת על-ידי חיל האויר המצרי במיפרץ סואץ אוש"רה רשמית על-ידי האנגלים.

מה בדבר שלום?

מה קרה אחרי שהחטיבה שלנו עלתה על נאבק וראס נצראני? כיצד נראה הקרב העיקש והמומשך בעיני מפקד הצד השני?

נגיב המשיך באותו גילוי לב. "מנקודת תצפית, ראיתי את כוחותיכם משתכסמים בלי הרף מתוך ההרים אל שפלת החוף, כמו רוחות רפאים. אבל אני חייל ואני מוכן ללחום, גם נגד רוחות רפאים. ערכתי את כוחותי בעמדות העברתי הוראה כי יש ללחום עד לכדור האחרון ואל לאיש להיכנע. הייתי בטוח שאוכל להחזיק מע"מד לתקופה כלשהי. אבל לא לקחתי בחש"בון את האוויריה שלכם. בפאלוג'ה היו לכם לוחמים טובים, כפי שיש לכם כיום. אבל אז לא היו לכם מטוסים. וזה מה שהכריע את כף המאזניים נגדי".

המטוסים פגעו בנו פגיעות המורות מצד. הם מצאו את הבונקרים שלנו, את חפירות המגן, את מחסני המזון, אפילו בסדגא שלנו, החבויה בתוך נקיקי ההרים, פגעו פגיעות הרס. לא האמנתי שטייסים מסוגלים לכך. אני מעז לומר שלולא המ"

רות בנות ה-17-16 (1091/996). הי הכותבות כאן לסניכם, רק: "אנו מעוניינות להתכתב עם שלושה חיי" לים בגיל 20-18, רצוי צנחנים".

חברמן לתינוקת

(996/1093) קוראה וקוראה במדור רי, ועד עתה לא מצאה אחד שאליו תוכל לכתוב. הסיבה, אימרת היא, היא היותה תינוקה, תלמידת עשית. היא רואה את עצמה כותבת מכת"בנים לאחד חברמן חובב ריקודי" עם זומר ישראלי. לאלה שיטענו ש"על דברים כאלה אין מה לכתוב, היא ממחרת להבטיח שיש ויש. חוץ מזה, מוסיפה היא שאין דכותב חייב להת"עכב רק על דברים מרקדים וכוז"רים ערביים. היא השמח מאד לקריא סטורים על המקום והחברה בה היא נמצא. "רק שלא יהיה ריקני", היא מבקשת.

תראה הנערה ותשפוט

נעים לקרוא את דברין של מישוה האומר כי על אף שאין הוא מכירני אישית, הריהו כותב אלי כאילו הייתי יודתו הטובה מזה שלוש שנים. כך כתב לי (996/1094), המ"ספר לי שהוא חייל פשוט ואין הוא מתלהב ביותר מחיי הצבא. הוא מת"כונן, אחרי תקופת שירותו, ללמוד בטכניון. עד אז רוצה הוא לקבל מכתבים נעצרה חמורה ככת 16-17. אם הוא נחמד וחכם או לא, זאת הוא משאיר לנערה לראות ולשפוט.

כלי הגבלה

(996/1095) נמצאת עדיין בשנות העשרים היפות שלה. את מעשיה, אימרת היא, קשה להגדיר. אם אומר שהיא יבנאלית, אתם חושבים שזה עשוי לעזור?

היא איננה מתימרת להיות שונה כרוב הנערות הרוצות כי הכותב אליהן יהיה בחור גבוה ונאה. אך לעומת זאת, אין היא מגבילה כלל את גילו ואת נושאי ההתכתבות. "מפ"ני שכידוע יש התאמה בין שני אלה, וכל נושא בא עם הגיל ולא להיפך". אבל, מוסיפה היא, "מוטב שהיה גילו של הכותב בין 17 ל-28 - לזה אינני קוראת הגבלה".

הטיפוס שלי

אין לי הרבה מה להוסיף, כותב אברהם אקשטיין החיפאי, "זוהי בא"מת הטיפוס שלי. מצאתי בה הכל מכל כל. איך היא?

אגלה לך טוד, רוחי: הכרתיה

לפני למעלה מ-5 שנים ואני מס" היבב אתה עד היום ועד בכלל... כן - היא אשתי. הצלחתי, לאחר זמן ממושך, להפילה ברשתי. הציר"לום בוצע לא מומן, בירח-הדבש שלי"נו בתנתיה".

רוחתי, זוכרת את הסטודנט הפור"לני מגליון העולם הזה 983? כות"בת חילת בשם איתי, ובכן, שלחתי לו מכתב וקיבלתי תשובה נחמדה. בפולנית, כמובן.

שמו יליוס. ובכן, יליוס ביקש ממני, נוסף על סיפורים על כל הנע"שה בארץ, גם את גליון העולם הזה בו הופיעה סודעתו.

בעצם, אני מתלבטת. אני חוששת לצת לשלוח לו שבועון זה, למרות כי שערן אדום, אין תוכנו אדום כל עיקר". (את יכולה להפסיק להתלבט לאור ההתפתחויות האחרונות בפולין). ישנה עוד סיבה שבגללה רציתי לשלוח לו את העתון. הסיבה: תמו"נת החיילות שבאותו הסוד. הוא הביע את תמוהו, במכתבו אלי, על ש"אני חיילת צה"ל, ולא הבין בדיוק איך זה. אולי תמונת הנחלית במדי קרב תבהיר לו את מהות שרותנו בצבא".

טוב לחייך בעד ארצנו

סיסמתם של שני החיילים הקר"ביים (996/1088) בני, החטיבה המ"סוארת בעלת תג הצברים והתורב על רקע הגבעות, היא שטוב לחייך תמיד. הם רוצים לשלוח חיובים מכתובים לשתי נערות היודעות להת"בטא כראוי מכתב ושהן טבעיות בר"אוינין.

הם טוענים כי נמאס להם לשפשף את הטיטוניים. היו מעדישים, תחת זאת, לשפשף את עטיהם על הנזיר, כראי לנסות, בנות, אין לדעת מה עלול לצאת משפשוטים כאלה.

חתיך גבוה ונכרי

מסתבר כי לא כל בנות ה-16 הן תהות ונבוכות וכואבות את כאב העולם. יש גם כאלה היודעות בדיוק מה שהן רוצות, ואחת מהן, כנראה, היא (996/1089). היא רוצה חתיך גבוה ונכרי, בשביל להתכתב. כמובן, האם הוא חיפאי, אזי מה טוב.

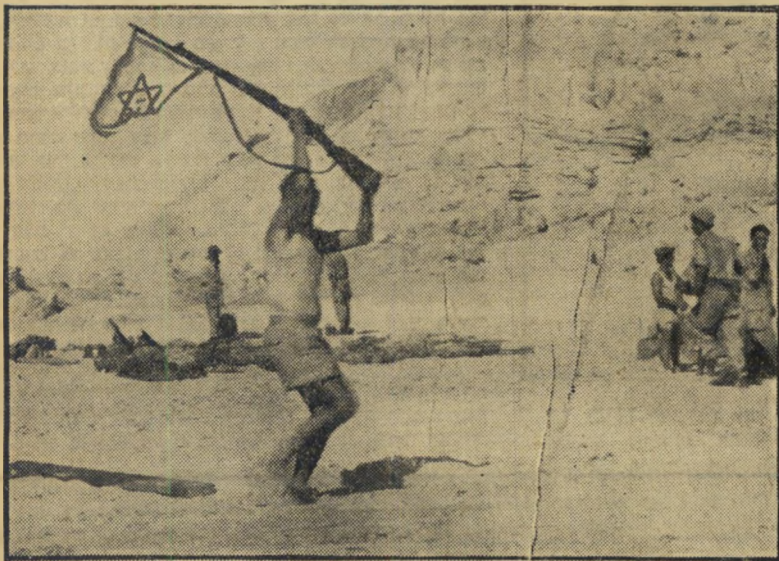
במכתביה הראשונים, תוכל לספר לי כמה שהיא בת 16 ותלמידת תי"כון, ואיך שהיא לא כל כך יפה, אך גם כעורה איננה. היא לא תש"כח לצייני כי גירתה היא דקה, כי כבר בגיל זה יודעות נערות כי פרט אנטומי זה הוא חשוב לציון. מיבן שהיא לא תהמיך לנקוב בשמות כל הספרים שהיא מרבה בהן כך בקרי"אתם, ותצייני את הישגיה כספורט"אית. ואם אותו חבר לעס מיוער הוא חייל, הרי ישמח לדעת כי היא היתה כנציגת כיתתה בקורס מכ"ים. האם חסר משהו?

עוד מהגנזן

התודעותם הראשונה של (1090/996) נערכה כבר בגנזן. מאז לא נסדרו. עתה הם בני 20, בוגרי גימ"נסיות מוסמכי צה"ל. הם טוענים כי שאל כאחריים, אין הם מהחברה הרוששים, ושהשתיק רחוק מהם. הדב"רים האהובים עליהם הם שחייה, טיר"לים, קריאת ספרים ומחזות וטרטים טובב. לסיכך, חייבים האמתיים אליהם להגיע רק מ-זוג בנות רצרי"ניות הלומדות בנימנסיה או בסמינר". למה הן חייבות להיות דווקא תל"מידות גימנסיות וסמינר"כדי להיות רציניות אינני יודעת. אני, למשל, לא למדתי במקומות כאלה (גם לא היו מקבלים אותי, אילו רציתי). ובכל זאת הריני רצינית כמו המצב.

צנחנים שרושה

שום פרטים לא סיפקו שלוש הנע"

דגל הנצחון. העמדה האחרונה שותקה. לחייל זה כבר היה פנאי להתפשט ולהתרחץ בים. אולם הוא לא הסתפק בהנפת הדגל הרשמית. הוא החליט להניף דגל ישראלי משלו. הוא השתמש במגבת שהיתה לו, צייר עליה מגן דוד והניפה על כידון הרובה.

שמו ראוף מחפזו ודרגתו אמירלאי - אלוף-משנה. הוא סיפק על כל הכוחות המצריים לאורך חופי מיפרץ אילת, משארם אל-שייך עד טבה, על גבול ישראל, מדרום לאילת. כאשר ראיתי אותו, לבוש מדי-סא"ר מגברדין בהיר, ועונד אותות הצטיינות למכביר, עשה עלי רושם של מנהל משרד לביטוח - שמנמן, מפונק, חסר-מעוף. אבל הנא תיקן את הרושם: "אל תלול בו. הוא גאון באסטרטגיה צבאית".

יתכן שבגלל זה בנה לעצמו בונקר אי"שי חפור במעמקי האדמה ומוגן בבטון מזויין, בקצו הדרומי של המיפרץ, מתחת לצוקי הרים אשר שום מטוס לא היה יכול להתקרב אליהם מבלי להתרסק. שם מצאו אותו חיילי החטיבה, כשהוא לבוש בהדר, מגולח למשעי, הפציו האישיים ארוזים במזוודיה ומפתחית קופת הברזל של מטוה בידיו. מוכנים למסירה לאדונו החדשים של מיצר אילת.

טוסים שלכם, לא הייתם מצליחים לכבוש את שארם אל-שייך". סיימנו את השיחה על עניינים צבאיים והתחלנו בשיחה חופשית על עניינים כל"כליים. כמובן, היתה השאלה המרכזית: מדוע לא תכרות מצרי" שלום עם יש"ראל? הזכרנו את הברכה בה קידמה יש"ראל את ההפסקה הצבאית במצרים ואת התקוות היסודי.

חנא תשיב: "גמאל לא רצה". אחריו נכנס לגיתוח מפורט יותר, כש"כננו מוסיף מדי פעם כברה משלו: "בי"1949. הייתי במשטרת עיראק אל-סוידאן, ואז הודמן לי לנהל שיחה אלחוטית עם אחד הנפקדים שלכם, בנגבה. הוא אמר לי כי אין כל הצדקה למלחמה בין ישראל ומצרים וכי שנינו חייבים ללכד את כוחי"תינו וליצור חזית אחידה מול אויבתי"דמשותפת - אנגליה. אז ראיתי הגיון רב בדבריו. אבל כיופ, לא תוכלו לטעון